

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 27/04-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. februára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti KeramiS, s. r. o., Mlýnská 161, Luhačovice, Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. A. É., B., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 16 Er 1974/02 z 30. októbra 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti KeramiS, s. r. o. , Mlýnská 161, Luhačovice, Česká republika, o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. januára 2003 doručená sťažnosť z 21. decembra 2002 spoločnosti KeramiS, s. r. o., Mlýnská 161, Luhačovice, Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej komerčným právnikom JUDr. A. É., B., v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú

právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 16 Er 1974/02 z 30. októbra 2002 doručeným sťažovateľke 11. novembra 2002.

Uvedeným rozhodnutím zastavil okresný súd exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. P. B. pod sp. zn. Ex 260/02 pre vymoženie pohľadávky sťažovateľky vo výške 1 000 000 Kč s 18 % úrokom z omeškania od 1. augusta 1996 do zaplatenia, ako aj trov súdneho a exekučného konania a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 17 Rob 601/99 z 2. marca 2000.

Sťažovateľka uviedla, že okresný súd vydal 5. septembra 2002 súdnemu exekútorovi poverenie č. 5207 015674 na výkon exekúcie pre uspokojenie vyššie uvedenej pohľadávky. Proti upovedomeniu o začatí exekúcie doručenému súdnym exekútorom podala povinná - spoločnosť Ignis, s. r. o., Jarmočná 4, Hlohovec – námietky v zmysle § 50 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Namietala v nich zánik nároku, priznaného sťažovateľke vykonateľným súdnym rozhodnutím, z dôvodu započítania (§ 580 Občianskeho zákonníka) na základe jednostranného právneho úkonu zo dňa 29. januára 2001. Sťažovateľka ako oprávnená v exekučnom konaní sa k námietkam povinnej vyjadrila v podaní z 10. októbra 2002, v ktorom spochybnila existenciu pohľadávky povinnej, ktorá mala byť použitá na započítanie s pohľadávkou, ktorá bola predmetom exekúcie. Taktiež poukázala na skutočnosť, že existencia pohľadávky (pohľadávok), ktorá mala byť použitá na započítanie, je predmetom súdnych konaní vedených pred Krajským súdom v Brne pod sp. zn. 7 Cn 158/99 a 5 Ro 467/2000.

Okresný súd uznesením sp. zn. 16 Er 1974/02 z 30. októbra 2002 exekúciu zastavil podľa ustanovenia § 57 ods. 2 Exekučného poriadku (nerozhodol pri tom o námietkach proti exekúcii podľa § 50 ods. 2 Exekučného poriadku). Sťažovateľka napadla 22. novembra 2002 toto rozhodnutie odvolaním.

Sťažovateľka namieta, že okresný súd zvoleným procesným postupom porušil jej základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 48 ods. 1 ústavy, pretože aplikáciou § 57 ods. 2 Exekučného poriadku (bez toho, aby najskôr rozhodol o námietkach povinného v zmysle § 50 Exekučného poriadku) jej znemožnil podať proti rozhodnutiu o zastavení konania odvolanie, keďže podľa § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 50 ods. 4 a § 58 ods. 4 Exekučného poriadku je odvolanie prípustné proti rozhodnutiu, ktorým sa vyhovelo námietkam (§ 50 ods. 4 Exekučného poriadku), ako aj proti rozhodnutiam o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h) Exekučného poriadku, nie však proti rozhodnutiu o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd nálezom rozhodol *„o porušení práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu a súčasne zrušil uznesenie Okresného súdu v Trnave sp. zn. 16 Er 1974/02, Ex 260/02 zo dňa 30. 10. 2002 a vec vrátil Okresnému súdu v Trnave na konanie o námietkach povinného proti exekúcii v predmetnej veci podľa ust. § 50 zák. č. 233/1995 Z. z.“*. Sťažovateľka taktiež žiadala priznať finančné zadost'učinenie vo výške 50 000 Sk *„z titulu náhrady nemajetkovej ujmy spočívajúcej v strate dôvery v nezávislé, nestranné, právne korektné a spravodlivé rozhodovanie súdov Slovenskej republiky“*.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy

alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a k nej pripojených listín, ako aj z vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti č. Spr 286/03 zo 4. marca 2003 a z vyjadrenia Krajského súdu v Trnave č. Spr 353/03 z 29. mája 2003 mal ústavný súd za preukázané, že sťažovateľka napáda uznesenie okresného súdu sp. zn. 16 Er 1974/02 z 30. októbra 2002 paralelne odvolaním z 19. novembra 2002 doručeným okresnému súdu 22. novembra 2002 a sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy z 21. decembra 2002 doručenou ústavnému súdu 8. januára 2003. Na základe výzvy ústavného súdu z 1. decembra 2003 oznámila predsedníčka okresného súdu v liste č. Spr 286/03 z 5. januára 2004, že Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 11 CoE 60/03-116 z 28. novembra 2003 na základe odvolania sťažovateľky uznesenie okresného súdu č. k. 16 Er 1974/02-89 z 30. októbra 2002 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj kópia uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 11 CoE 60/03-116 z 28. novembra 2003 zaslaná ústavnému súdu v prílohe listu predsedníčky okresného súdu z 5. januára 2004.

Princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu konať vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ môže domôcť ochrany svojich základných práv a slobôd využitím dostupných a účinných právnych prostriedkov nápravy v konaní pred všeobecnými súdmi.

Na základe vyššie uvedenej skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde rozhodol o jej odmietnutí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2004